

wed1e1

Hij is bijna vijftien wanneer hij in december 2009 de diagnose *high risk acute lymfatische leukemie* krijgt. Denzel Richardson ondergaat chemotherapie, bestralingen en een beenmerg-transplantatie. Op zijn zestiende verjaardag zorgt zijn tante Shirley Bongers voor een bijzondere verrassing.

tekst Esther Smid fotografie Ruben Eshuis

DENZEL (18)

"Ik was bijna vijftien en keek uit naar een baantje bij de supermarkt. Ik wilde sparen voor een scooter. Helaas werd ik ziek en moest ik me erbij neerleggen dat ik werken voorlopig kon vergeten. Ik kreeg mijn overlevingskansen te horen, maar die vond ik onzin. Wat zegt zo'n percentage over mij? Je haalt het of je haalt het niet. Ik dacht: zeuren heeft geen zin, ik heb die ziekte nu eenmaal en het komt vast goed. Natuurlijk was ik wel eens boos, vooral wanneer ik me redelijk goed voelde en lekker naar buiten wilde. Toch bleef ik altijd positief, ook toen ik er een hersenvliesontsteking bij kreeg.

Mijn moeder was er altijd voor me. Ze regelde alles en heeft me er doorheen gesleept. Tante Shirley is altijd al een soort tweede moeder geweest. Vroeger ging ik op woensdagmiddag altijd bij haar thuis hamburgers eten en met mijn neefjes spelen. Sinds ik op de middelbare school zit, zie ik haar minder vaak, maar als we elkaar zien is het altijd gezellig. Tijdens mijn ziekte kwam Shirley een paar keer per week bij me op bezoek. Ik had vaak geen zin om te praten over hoe het met me ging. Niet iedereen begreep dat, maar mijn tante wel; ze vroeg niks, ze was er gewoon.

Op mijn zestiende verjaardag, een paar maanden na mijn beenmergtransplantatie, kreeg ik van Shirley een grote gouden envelop. Er zat een cheque in van bijna 3000 euro! Mijn tante had een inzamelingsactie voor mij gehouden, zodat ik een nieuwe scooter kon kopen zodra ik beter was. Ik ben heel blij dat ze dat voor mij heeft georganiseerd. Ik haalde zodra ik weer op de been was mijn brommercertificaat en kocht op dezelfde dag een zwarte Peugeot Speedfight 3 en twee helmen.

Ik verdien nu mijn geld als pizzabezorger. Ik ben gelukkig en leef nu, morgen is weer een ander verhaal. Het gaat goed op school, ik heb vorig jaar mijn havo-diploma gehaald en studeer nu Medische Hulpverlening aan de Hogeschool Rotterdam. Wel ben ik serieuzer geworden; ik weet dat het leven zo over kan zijn. Over de leukemie praat ik bijna nooit meer, dat is geweest. Toen een collega-pizzabezorger vroeg hoe ik zo'n dure nieuwe scooter kon betalen, heb ik wel verteld over mijn ziekte en de actie van mijn tante. Ik heb de scooter echt niet van mijn pizzageld betaald!"

*"Mijn tante vroeg niks,
ze was er gewoon"*

zijds

“Soms was hij zo ziek dat ik twijfelde of het goed zou komen”

SHIRLEY (42)

“Toen ik hoorde dat Denzel leukemie had, kon ik alleen maar janken. Voor een moeder moet het vreselijk zijn dat je kind zo ziek is. Denzel is voor mij een beetje mijn derde zoon. Hij was het eerste kind in de familie en ik ben altijd erg trots op hem geweest. Ik voelde me zo machteloos: hij moest alles doorstaan en het enige wat ik voor hem kon doen, was op bezoek komen. Natuurlijk hielp ik mijn zus met de opvang van Denzels broertje, maar ik wilde ook zo graag iets voor Denzel zelf betekenen.

Al vrij snel kreeg ik het idee om geld voor hem in te zamelen, zodat zijn droom – een scooter kopen – na alle behandelingen in vervulling kon gaan. Een halfjaar na de diagnose heb ik een spaarrekening geopend en heb ik iedereen die ik maar kon bedenken benaderd via mail en Hyves.

Soms was Denzel zo ziek van de chemo's en de hersenvliesontsteking, dat ik twijfelde of het goed zou komen. Toch ging ik door met inzamelen, want ik wilde hem na de behandelingen hoe dan ook iets geven om naartoe te leven. Ik kreeg veel fijne reacties van familie, vrienden en collega's; voor een kind wil iedereen in actie komen. Een vriend van Denzel organiseerde zelfs een inzamelingsactie op school.

Denzel keek nog best vaak verlekkerd naar scooters op internet. Je moest eens weten, dacht ik dan. Ik wilde het natuurlijk geheim houden, dat was best moeilijk, vooral voor Denzels broertje en mijn eigen kinderen. Maar het lukte. Op Denzels zestiende verjaardag overhandigde ik hem een cheque. Achterop stonden alle namen van de mensen die gestort hadden. Hij was zó verbaasd en zó blij, dat vergeet ik nooit meer.

Omdat hij erg verzwakt was, duurde het even voordat Denzel een scooter kocht. Hij was in het begin zo slap dat hij de lesscooter nauwelijks op de standaard kon zetten.

Denzel heeft het ergste meegemaakt wat je als kind kan meemaken. Hij was altijd al wijs voor zijn leeftijd, maar door de leukemie weet hij dingen die je als kind helemaal niet wilt weten. Ik vind het knap hoe Denzel alles heeft doorstaan en hoe positief hij altijd is gebleven. Nu is hij lekker aan het genieten van zijn leven. Hij is een jaar niet naar school geweest, maar vorig jaar haalde hij gewoon zijn eindexamen. Ik ben nog trotser op hem dan ik al was!” **kracht**

